

ks. Abp EDWARD NOWAK
Sekretarz Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych

*Problematyka spraw
polskich kandydatów na ołtarze*

INDEX

- I. Wstęp
- II. Sprawy kanonizacyjne na Wielki Jubileusz Roku 2000
- III. Sprawy polskie
 - Dane statystyczne
 - Typologia polskich Spraw kanonizacyjnych
 - Wybór kandydatów do procesów kanonizacyjnych
 - Współpracownik zewnętrzny
 - Przedstawienie cudu
 - Kult błogosławionych i świętych
- Aneksy
 - Aneks I: Skład osobowy Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych
 - Aneks II: Dane statystyczne: Kanonizacje i beatyfikacje od początku istnienia Kongregacji
 - Aneks III: Dane statystyczne: Kanonizacje i beatyfikacje dokonane przez Papieża Jana Pawła II
 - Aneks IV: Dane statystyczne: Kanonizacje i beatyfikacje Polaków dokonane przez Papieża Jana Pawła II
 - Aneks V: Postulatorzy polscy przy Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie
 - Aneks VI: Sprawy polskie, które otrzymały Nihil obstat od Stolicy Apostolskiej. Faza diecezjalna
 - Aneks VII: Sprawy polskie będące przedmiotem studium w Kongregacji
 - Aneks VII: Sprawy polskie posiadające Pozycję i oczekujące na dyskusję teologów
 - Aneks IX: Sprawy polskie posiadające dekret o heroicznosci cnót w oczekiwaniu na stwierdzenie cudu

Aneks X: Błogosławieni polscy

posiadający domniemany cud do kanonizacji

Aneks XI: Sprawy Polaków prowadzone poza granicą Polski

Aneks XII: Kanonizacje i beatyfikacje w 1998 r.

I. Wstęp

Wyrażam radość i zadowolenie z inicjatywy ks. prof. H. Misztala, dyrektora katedry prawa kanonizacyjnego na wydziale prawa kanonicznego i świeckiego na KUL-u, aby zorganizować symposium poświęcone omówieniu niektórych problemów z zakresu prawodawstwa i praktyki kanonizacyjnej. Świadczy to o żywotności i energii dyrektora i jego współpracowników przy wspomnianej katedrze. Serdecznie gratuluję.

Poprzednie symposium, w którym wziąłem udział, odbyło się w dniach 24-26 września 1992 r. Od tego czasu minęło już osiem lat. Potrzeba refleksji nad problematyką kanonizacyjną w ogóle, a szczególnie nad naszą polską, jest dla nas wszystkich bardzo oczywista. Jest przecież w toku wiele naszych Spraw kanonizacyjnych, czy to w fazie początkowej na terenie diecezji, czy w fazie finalizowania na terenie Kongregacji w Rzymie. Wiele środowisk kościelnych zamierza rozpocząć postępowanie kanonizacyjne w swoich Sprawach. Dojrzewają postacie nowych kandydatów jak męczennicy drugiej wojny światowej, świadkowie wiary z okresu komunizmu, nasi misjonarze męczennicy. Inicjatywa więc bardzo na czasie.

Przekazuję serdeczne pozdrowienia promotorom i uczestnikom symposium. Przepraszam, że wbrew moim zamiarom nie mogę brać udziału w waszych pracach. W tym samym czasie 23-24 maja br. biorę udział w wizycie apostolskiej Ojca Świętego w Piemoncie, miasta Vercelli i Turyn. W Vercelli jest przewidziana jedna beatyfikacja ks. Sekundo Pollo, kapłana archidiecezji Vercelli. W Turynie beatyfikacje: Teresy Bracco, świeckiej, młodej męczenniczki, ks. Jana Maria Boccardo, kapłana archidiecezji turyńskiej, proboszcza i założyciela Zgromadzenia Sióstr „Ubogich Córek św. Kajetana” oraz M. Teresy Michel, z domu Grillo, założycielki Zgromadzenia Córek Opatrzności Bożej. Jako Sekretarz Kongregacji czuję się zobowiązany wziąć w nich udział. Bardzo dziękuję ks. prof. H. Misztalowi za zaproszenie. Równocześnie przepraszam za nieobecność. Niech odczytana moja wypowiedź będzie wyrazem łączności i więzi z uczestnikami symposium.

W wypowiedzi tej chcę zaproponować dwie refleksje. Jedna dotyczy Wielkiego Jubileuszu Roku 2000 i zaangażowania Kongregacji w obchody z tej okazji. Przedstawia ona kilka zagadnień ogólnych, pomijając pewne szczegóły, które nie są jeszcze ustalone.

Druga refleksja to problematyka polskich kandydatów na ołtarze. Chciałbym podzielić się moimi osobistymi obserwacjami oraz sformułować uwagi z pozycji Sekretarza Kongregacji, która posiada kompetencję kanoniczną w tych Sprawach.

II. Sprawy kanonizacyjne na Wielki Jubileusz Roku 2000.

1. Mamy jasną świadomość kończącego się Millenium. Mamy świadomość kończących się dwóch Milleniów ery chrześcijańskiej, bowiem upływa dwa tysiące lat od narodzenia Chrystusa. Przed nami: „Tertio adveniente Millenio”, perspektywa Trzeciego Millenium Chrześcijaństwa.

W kontekście zbliżającego się Wielkiego Jubileuszu Roku 2000 Jan Paweł II zwrócił się do wiernych z Listem Apostolskim „Tertio Millennio Adveniente”, wydanym 10 listopada 1994 r.¹ W kilku krótkich, mistrzowskich rzutach przedstawił syntezę zasadniczych problemów chrześcijaństwa. Dotknął aspektów duszpasterskich, teologicznych, historycznych, ekumenicznych. Jednak zagadnienie świadectwa chrześcijańskiego to zasadniczy element tej syntezy. Wyraziło się ono w ciągu wieków poprzez męczeństwo, czyli przez „świadectwo dawane Chrystusowi aż do przelania krwi”², czy też poprzez osobistą świętość ukazaną w heroizmie codziennego życia. Ojciec Święty wyraża przekonanie, że ukazanie wielkiego świadectwa chrześcijańskiego to uwielbienie samego Boga:

„Głosząc i wielbiąc świętość swoich synów i córek, Kościół oddawał najwyższą cześć Bogu samemu. Czczył w męczennikach Chrystusa, który obdarzył ich łaską męczeństwa i świętości”³.

Patrząc w przyszłość Ojciec Święty podkreśla:

„Największym hołdem dla Chrystusa ze strony wszystkich Kościołów na progu trzeciego tysiąclecia będzie ukazanie przemożnej obecności Odkupiciela w owocach wiary, nadziei i miłości złożonych przez

¹ Cf. AAS LXXXVII (1995), ss. 5-41.

² JAN PAWEŁ II, List Apostolski Tertio Millennio Adveniente, n. 37.

³ n. 37.

ludzi tylu języków i ras, którzy poszli za Chrystusem różnymi drogami chrześcijańskiego powołania”⁴.

Te słowa formułują motywację teologiczną i eklezjalną, aby podejmować inicjatywy prowadzące do pokazania ludzkości świadków Chrystusa. Świadcowie ci przez najwyższy akt miłości, czyli przez oddanie życia w męczeństwie lub przez heroiczną praktykę cnót, uświęcili siebie w Kościele i poprzez Kościół, idąc drogami przez niego wskazanymi.

Jestem przekonany, że należy zdać sobie sprawę, jak również bardzo silnie zwrócić uwagę na fakt, że Słudzy Boży, Błogosławieni, Święci są ogromnym dziedzictwem, bogatym patrymonium świadectwa chrześcijańskiego, duchowości i świętości Kościoła. To patrymonium trzeba przekazać nowym pokoleniom, przyszłości która przychodzi. Potrzeba aby to dziedzictwo stało się punktem odniesienia w formacji charakterów, w chrześcijańskiej formacji członków Kościoła, aby stało się kryterium dla posłannictwa wspólnoty chrześcijańskiej w ewangelizacji współczesnego świata. Po prostu, trzeba jeszcze więcej uczyć się od Świętych.

Błogosławieni i Święci są nie tylko patrymonium czy własnością Kościoła. Należą oni do całej ludzkości. Te wielkie postacie są ucieleśnieniem, skonkretyzowaniem, wcieleniem w życie, wartości zawartych w cywilizacji ludzkiej: solidarności, wzajemnego zrozumienia, szerzenia pokoju, oddania się drugiemu człowiekowi aż do heroizmu, aż do oddania życia. Pomyślmy o takich postaciach i ich znaczeniu dla cywilizacji jak św. Benedykt, święci Cyryl i Metody, św. Franciszek, św. Jan Bosco, św. Maksymilian Kolbe, św. Brat Albert, Matka Teresa z Kalkuty, i wielu innych. Te postacie są najpiękniejszymi stronicami w historii; nie tylko w historii Kościoła, ale również w historii ludzkości. Będąc dziedzictwem, są również programem, są rzuconym wezwaniem dla przyszłych pokoleń. Są wielkim przykładem i zachętą do naśladowania, do zaangażowania się aż do wymiarów heroizmu, w wielkie świadectwo miłości chrześcijańskiej i międzyludzkiej. Jest to zasadniczy element chrześcijańskiej duchowości: „Będziesz miłował Pana Boga swego całym swoim sercem, całą swoją duszą i całym swoim umysłem. To jest największe i pierwsze przykazanie. Drugie podobne jest do niego: Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego” (Mt 22, 37-40).

⁴ n. 37.

2. W powyższej perspektywie Wielkiego Jubileuszu, nasza Kongregacja podjęła zadanie przygotowanie pewnej liczby beatyfikacji i kanonizacji na obchody jubileuszowe. Wiele różnych środowisk kościelnych wiąże szczególne nadzieje na beatyfikacje i kanonizacje swoich kandydatów. W Kongregacji rejestrujemy ogromną ilość pragnień i próśb w tym zakresie. Jednak rzeczą oczywistą, że nie można spełnić wszystkich pragnień. Wiele Spraw jest jeszcze niedojrzałych, brakuje im konkretnie opracowania męczeństwa czy heroiczności cnót, czy też brak jest cudu w Sprawie przedstawionego kandydata.

W trakcie wielu kontaktów, rozmów, spotkań i zebrań wyłoniło się kilka kryteriów jak podchodzić do beatyfikacji i kanonizacji w okresie Jubileuszu.

- Pierwszym kryterium to dojrzałość kanoniczna. Stawia się postulat spełnienia wszystkich wymogów kanonicznych w każdej Sprawie. Nie można złagodzić lub ominąć przewidzianych wymagań. W przeciwnym razie Sprawa traci na należynej powadze i znaczeniu. Jak powiedziałyby się potocznie, nie można stosować tzw. „taryfy ulgowej”.

- Drugim kryterium to reprezentatywność form życia chrześcijańskiego. Chodzi o wyłonienie postaci, które byłyby przedstawicielami różnych stanów życia chrześcijanina; stanu duchownego: papieża, biskupi, księża, zakonnicy i zakonnice; stanu ludzi świeckich: matki, ojcowie, małżonkowie, reprezentanci niektórych zawodów, stowarzyszeń, ruchów, itp.

- Trzecim kryterium to reprezentatywność geograficzna. Chodzi o to, aby wyszczególnione kategorie osób pochodziły z różnych krajów i z różnych kontynentów. Szczególnie, żeby mogły reprezentować narody i kraje niedawnej ewangelizacji jak obydwie Ameryki, Afryka, Azja, Australia wraz z Oceanią.

- Czwartym kryterium to posiadanie charyzmatu o szerokim oddziaływaniu. Należałoby wybrać takie postacie, które miałyby wielki charyzmat kościelny. Trzeba, aby one były znane w zakresie uniwersalnym, poprzez swoje przesłanie o znaczeniu ogólnokościelnym czy ogólnoludzkim.

- Piątym kryterium to prymat najwyższego świadectwa, świadectwa krwi. Chodzi o podkreślenie znaczenia i uczczenia męczeństwa, wyjątkowego świadectwa chrześcijańskiego.

- Szóstym kryterium to kryterium ilościowe. Należałoby dokonać wyboru tylko niektórych postaci, pewnej ograniczonej ich liczby, najbardziej reprezentatywnych. Nie byłoby poważne ani godne, aby robić z tego jakąś „masówkę”, ponieważ mogłoby to budzić poważne zastrzeżenia.

- Siódmym kryterium to kryterium czasowe. Sugeruje się, aby dokonać rozszerzenia granic czasowych Jubileuszu, a nie traktować go jako matematycznego czasu jednego roku kalendarzowego, tzn. ściśle 365 dni. Okres jubileuszowy można byłoby rozpocząć wcześniej i znacznie przedłużyć. Chodzi przecież o upamiętnienie czasu dwóch tysięcy lat. Jubileusz więc można byłoby traktować jako okres moralny tzn. czas jubileuszowy trwający przez kilka lat. Mówiąc o tym kryterium mam na myśli sektor Spraw kanonizacyjnych.

3. Chcę zaznaczyć, że powyższe sformułowania kryteriów pochodzą z moich własnych refleksji. Nie mają one charakteru oficjalnego, wyłaniają się jednak jasno z przeprowadzonych kontaktów dotyczących tej tematyki. Zdajemy sobie jednocześnie sprawę z faktu, że dokładne zastosowanie tych kryteriów nie jest do końca możliwe, ze względu na ewentualny brak Spraw lub ich niedojrzałość na czas Jubileuszu. Można je nazwać kryteriami orientacyjnymi lub preferencyjnymi dla jubileuszowej działalności Kongregacji. Ponadto, należy sobie uświadomić, że od Jubileuszu dzieli nas już krótki czas. Dlatego trudno już mówić o jakiś wielkich pracach wymagających dłuższego czasu i specjalnego zaangażowania.

III. Sprawy polskie

1. Refleksję dotyczącą problematyki polskich kandydatów na ołtarze chciałbym rozpocząć od bardzo pozytywnego, wprost radosnego stwierdzenia, że w ostatnim okresie wzrasta liczba polskich błogosławionych i świętych. Z biegiem lat wielkiego pontyfikatu Ojca Świętego Jana Pawła II coraz to nowe postacie naszych heroicznych, polskich wyznawców Chrystusa dochodzą do chwały ołtarzy. Z radością chcę przypomnieć przedostatnią wspaniałą Wizytę Apostolską Jana Pawła II w naszym kraju. Miała ona miejsce w dniach 31 maja-10 czerwca 1997 r. Chcę zwrócić uwagę na jej aspekt dotyczący Spraw kanonizacyjnych. Przypomnę niektóre wydarzenia, które nas interesują:

- 1 czerwca: miało miejsce zakończenie Kongresu Eucharystycznego we Wrocławiu. Ogólnokościelne, uroczyste uczczenie Tajemnicy Chrystusa w Eucharystii, który jest źródłem życia duchowego i świętości chrześcijańskiej;

- 3 czerwca: Jubileuszowa Msza św. w Gnieźnie w Tysiąclecie Męczeństwa św. Wojciecha;

- 6 czerwca: w uroczystość Najświętszego Serca Jezusowego dwie beatyfikacje pod Wielką Krokwią w Zakopanem: Matki Bernardyny Jabłońskiej, współzałożycielki Zgromadzenia Sióstr Albertynek oraz Matki Marii Karłowskiej, Założycielki Zgromadzenia Sióstr Pasterek od Bożej Opatrzności;

- 8 czerwca: na Błoniach Krakowskich kanonizacja św. Jadwigi Krakowskiej, Królowej Polski i Odnowicielki Uniwersytetu Jagiellońskiego;

- 10 czerwca na lotnisku w Krośnie kanonizacja św. Jana z Dukli, bernardyna, Patrona Rzeczypospolitej Trojga Narodów.

Uczestnicy pamiętają, a ja mam jeszcze dzisiaj w oczach, w sercu i w pamięci cudowną oprawę polskich Tatr i Giewontu dla dwóch beatyfikacji w Zakopanem; dostojność królewskiego Krakowa i uczestnictwo prawie dwóch milionów ludzi podczas kanonizacji; młodzieńczy, spontaniczny entuzjazm ludzi, zieleń pól polskiego Beskidu z mocną Górą Cergową podczas kanonizacji w Krośnie: kanonizacji, pamiętamy, naznaczonej słowami miłości i przywiązania Jana Pawła II do Ziemi Podkarpacia, wyrażonego w bardzo widocznym wzruszeniu i w długim trwaniu wśród ludzi.

To jest najbliższy i emocjonalny kontekst obecnej refleksji.

2. Drugim elementem, na który chciałbym zwrócić uwagę, to wizyta „ad limina” Biskupów Polskich w Rzymie. Miała ona miejsce w miesiącach styczniu i lutym w 1998 r., na którą to Biskupi Polscy przybyli w trzech grupach i w trzech różnych terminach: pierwsza grupa Biskupów Polski Zachodniej i Północnej, przebywała w dniach od 12 do 19 stycznia 1998, w liczbie 29 biskupów pod przewodnictwem ks. kard. H. Gulbinowicza, arcybiskupa metropolity wrocławskiego; druga grupa Biskupów Polski Południowej i Wschodniej, w okresie od 29 stycznia do 5 lutego 1998, z udziałem 32 biskupów pod przewodnictwem ks. kard. F. Macharskiego, arcybiskupa metropolity krakowskiego oraz trzecia grupa Biskupów Polski Centralnej i Wschodniej, która przebywała w dniach

w dniach od 7 do 14 lutego 1998, z obecnością 28 biskupów pod przewodnictwem ks. kard. J. Glempa, prymasa polski.

Chcę podkreślić, że każda grupa prosiła o wizytę w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych. W przeszłości fakt taki prawdopodobnie nigdy nie zaistniał, ponieważ zainteresowani załatwiali własne sprawy w sposób prywatny. Podczas obecnej wizyty „ad limina” spotkania z grupami odbyły się w „sali kongresów” Kongregacji w dniach: 12 stycznia, dla pierwszej grupy, 5 lutego dla drugiej grupy i 9 lutego dla trzeciej grupy. Zdecydowana większość Księża Biskupów przybyłych „ad limina” do Rzymu, brała udział w tych spotkaniach. Świadczy to o szerokim zainteresowaniu sprawami beatyfikacyjnymi i kanonizacyjnymi.

Aspekt charakterystyczny: chyba po raz pierwszy w historii Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych tegoroczne wizyty „ad limina” biskupów polskich odbyły się w języku ojczystym, polskim. Z powodu choroby Ks. Abpa Alberto Bovone, Pro-Prefekta, który w tym okresie przebywał w szpitalu, przypadło Sekretarzowi przewodniczyć spotkaniom. Ze strony Kongregacji towarzyszyli Ks. Prał. Michał Di Ruberto, podsekretarz, Ks. Prał. Sandro Corradini, promotor wiary oraz O. Ambroży Eszer, relator generalny. Mogłem wysłuchać uwag i rejestrować życzenia przybyłych Księża Biskupów. Z drugiej strony mogłem również przedstawić problematykę polskich Spraw kanonizacyjnych widzianych ze stanowiska Kongregacji. Atmosfera spotkań była bardzo przyjemna i pogodna. Nie było żadnych trudności we wzajemnym zrozumieniu problemów. Podkreślili to wszyscy zabierający głos w imieniu uczestników spotkań.

Wspomniane trzy duże spotkania dały możliwość wspólnego zatrzymania się nad zagadnieniami natury ogólnej naszych Spraw kanonizacyjnych. Dodaję, że Księża Biskupi bardzo polecali uwadze Kongregacji Sprawy z własnych diecezji.

3. Dane statystyczne.

Aby orientować się lepiej w zakresie prac prowadzonych przez Kongregację podam niektóre dane statystyczne. Podaję stan na 30 czerwca 1998 r.

Aktualnie prowadzi się ogólnie 2233 Spraw kanonizacyjnych. Włącza się w powyższą liczbę Sprawy rozpoczęte w diecezjach Kościoła Katolickiego, posiadające „nihil obstat” Stolicy Apostolskiej oraz Sprawy toczące się w Kongregacji.

Natomiast wszystkich Spraw polskich jest 75. Wśród nich 19 jest w fazie diecezjalnej⁵. Natomiast 56 Spraw jest studiowanych na terenie Kongregacji⁶.

Z publikacji wydawanej periodycznie przez Kongregację pt. „Index ac Status Causarum”, wynika, że od początków istnienia Kongregacji do roku 1998 (1588-1998) miało miejsce 364 potwierdzeń kultu. Papieże dokonali 1781 beatyfikacji oraz 573 kanonizacji⁷.

Podczas prawie dwudziestoletniego pontyfikatu Jan Paweł II potwierdził w 4 Sprawach istnienie kultu „ab immemorabili tempore”⁸, odprawił 110 uroczystości beatyfikacyjnych, podczas których wyniósł do chwały ołtarzy 802 błogosławionych, wśród których 594 męczenników i 208 wyznawców. Dokonał 34 aktów kanonizacyjnych i ogłosił świętymi, czyli kanonizował, 279 błogosławionych, wśród których 245 męczenników i 34 wyznawców⁹.

Oдноśnie do polskich kandydatów na ołtarze potwierdził fakt istnienia kultu dawnego w Sprawie bł. Stanisława Kazimierczyka z Krakowa, dokonał 28 beatyfikacji podczas 13 ceremonii oraz kanonizował 6 błogosławionych¹⁰.

4. Typologia polskich Spraw kanonizacyjnych.

Analizując Sprawy polskie można wyróżnić wśród nich trzy zasadnicze typy lub kategorie.

Pierwszy typ: są to Sprawy kandydatów na ołtarze żyjących przed 1772 r. tzn. przed rozbiorami Polski. W prawodawstwie kanonicznym noszą one nazwę „causae antiquae”¹¹ czyli w tłumaczeniu polskim „Sprawy dawne”. W tej kategorii Sprawy nie dysponują zasadniczo ust-

⁵ Cf. Aneks VI, s. 27.

⁶ Cf. Aneksy VII-XI, ss. 27-32.

⁷ Cf. Aneks II, s. 23.

⁸ 24 lutego 1979 w Sprawie Bł. Małgorzaty Ebner (1291-1351), dominikanki; 6 maja 1990 r. w Ciudad de México, Meksyk, w Sprawie Bł. Juan Diego (1474-1548), świeckiego; 20 marca 1993 r. w Sprawie Bł. Jana Duns Scota, OFM, (1265-1308), franciszkanina; 18 kwietnia 1993 r. w Sprawie Bł. Stanisława Kazimierczyka, CRL, (1433-1489), kanonika regularnego laterańskiego.

⁹ Cf. Aneks III, s. 24.

¹⁰ Cf. Aneks IV, ss. 24-26.

¹¹ SACRA CONGREGATIO PRO CAUSIS SANCTORUM, Normae servandae in inquisitionibus ab Episopis faciendis in causis Sanctorum, n. 7.

nymi zeznaniami świadków: brak im „testes de visu” lub „testes de auditu a videntibus”. Pozostają jedynie świadectwa pisane w postaci starych dokumentów.

Są to Sprawy trudne do prowadzenia, gdyż wymagają żmudnych poszukiwań archiwalnych. Należałoby dotrzeć do archiwów różnych miast czy krajów, w których przypuszcza się istnienie dokumentów dotyczących kandydata na ołtarze. W większości są to dokumenty pisane w języku łacińskim.

Do prowadzenia takich Spraw potrzebne są osoby z wykształceniem historycznym, z doświadczeniem archiwistycznym oraz ze znajomością paleografii.

Dokument w tych Sprawach rozumiany jest bardzo szeroko, gdyż obejmuje on wszystkie pisemne środki dowodowe. Praca nad Sprawami dawnymi wymaga odpowiedniej naukowej metodologii. Aby dokumenty mogły służyć jako środek dowodowy, muszą spełniać wymogi współczesnej krytyki źródeł, tak odnośnie ich autentyczności jak też ich wiarygodności. Wartość dowodowa zebranej dokumentacji w fazie diecezjalnej jest oceniana przez biegłych historyków, a w fazie kongregacyjnej przez konsultorów historyków podczas zwoływanych w tym celu posiedzeń.

Zdarzają się wypadki zachowania aktów z rozpoczętego postępowania kanonizacyjnego w epoce bliskiej kandydatowi. Sprawy takie z różnych przyczyn, takich jak wojny, zapomnienie, zaginięcie, nie postąpiły naprzód. Dysponują one świadkami „de visu”, dlatego są to materiały dowodowe bardzo cenne, ale wymagające zbadania autentyczności i wiarygodności.

Wśród Spraw polskich znajduje się znaczna ilość kandydatów na ołtarze z okresu przedrozbiorowego. Sytuacja polityczna nie pozwoliła doprowadzić do ich beatyfikacji czy kanonizacji. Mają one jednak duże znaczenie eklezjalne, gdyż przez wieki trwał ciągły kult oraz były ważnym elementem religijności na określonym terenie.

Obserwuje się obecnie pragnienie doprowadzenia tych Spraw do końca, jak to miało miejsce w przypadku św. Jana Sarkandra, św. Jadwigi, św. Jana z Dukli. Dąży się do sfinalizowania Spraw bł. Kingi, bł. Szymona z Lipnicy, bł. Władysława z Gielniowa. Są też sygnały, aby podjąć jeszcze inne Sprawy z tej kategorii.

Drugi typ Spraw to są kandydaci na ołtarze, którzy żyli w XIX wieku lub na przełomie XIX i XX wieku. Można pokusić się o nazwanie tego czasu złotym okresem dla naszej duchowości. Większość polskich

świętych i błogosławionych wyniesionych na ołtarze przez Jana Pawła II pochodzi z tego okresu. Wiele Spraw obecnie przygotowywanych w Kongregacji w dużej mierze dotyczy tej grupy osób. W tym typie Spraw mamy wiele wybitnych ludzi Kościoła i Ojczyzny: są to biskupi, kapłani, osoby zakonne, założyciele nowych zgromadzeń zakonnych, wybitni ludzie świeccy.

Dokumenty, czyli pisemne środki dowodowe, na ogół są obfite i dobrze zachowane oraz wystarczają do przeprowadzenia dowodzenia heroiczności cnót, męczeństwa czy cudu.

Tu także wymagane jest odpowiednie przygotowanie historyczne i teologiczne osób pracujących nad tymi Sprawami. Muszą one sięgnąć do archiwów, gdzie znajdą dowody duchowości w różnej postaci: relacje, pamiętniki, korespondencja, wspomnienia, wizytacje, kontrowersje, relacje dziennikarskie, itp.

Trzecim typem Spraw to kandydaci na ołtarze z okresu współczesnego. Zaliczam do nich męczenników czasów drugiej wojny światowej, ofiary nazizmu, męczennicy komunizmu, misjonarze-męczennicy. Te Sprawy są w fazie wstępnej. Odnotowujemy opinię świętości i opinię szczególnych łask otrzymanych za pośrednictwem powyższych kandydatów. Zainteresowane środowiska kościelne powinny gromadzić dokumentację tak z zakresu świeckiego, np. dokumenty osobiste, akta procesowe w sądach publicznych, dokumentacje służb bezpieczeństwa, świadectwa urzędników, funkcjonariuszy państwowych, jak i z zakresu kościelnego: zeznania wobec instytucji kościelnych, wspomnienia, świadectwa osób znających osobiście kandydatów. Należałoby to złożyć w formie pism uwiarygodnionych „ad futuram memoriam”.

W tym typie Spraw świadectwa i dokumentacja będzie bardzo obszerna, gdyż kandydaci żyli w okresie współczesnym. Należy tylko prosić o zainteresowanie się środowisk kościelnych zbieraniem i zachowaniem materiałów dowodowych. Wskazane jest również podtrzymywanie ich pamięci, szerzenie ich znajomości oraz zachęcanie do kultu prywatnego. Bardzo dobrze służą w tym celu różne publikacje, pamiętniki, opracowania teologiczne i naukowe, wydawanie ich pism, obchodzenie rocznic, zabezpieczanie pamiątek, sygnalizowanie łask, itp. Te Sprawy dopiero stają przed nami jako zadanie. Należałoby je podjąć, aby nie uległy zapomnieniu przez nasze zaniedbanie, czy brak pamięci.

5. Oceniając ogólnie dość liczne procesy kandydatów na ołtarze, przekazywane przez diecezje polskie, wszyscy pracownicy Kongregacji zgodnie stwierdzają, że przeprowadzane są one dokładnie i bardzo dobrze. Dobra i fachowa jest strona prawna procesów. Dołączane są tłumaczenia na języki używane w Kongregacji, zwykle na język włoski. Staranna jest szata graficzna, która ułatwia studium Sprawy. Myślę, że jest to owocem zainteresowania się ze strony władz kościelnych i ludzi poświęcających się tej pracy; owocem dobrze przygotowanego personelu i nabytego doświadczenia przez długoletnią pracę; owocem skrupulatnego przestrzegania wydanych norm. Nasi księża biskupi, aktorzy Spraw, postulatorzy, trybunały diecezjalne nie szczędzą uwagi, pracy, ani środków materialnych, aby procesy były dobrze przeprowadzone. Taki stosunek bardzo ułatwia dalsze postępowanie i posuwanie Sprawy naprzód. Dotyczy to procesów o heroicznosci cnót i męczeństwie oraz o cudach. Bez wątplenia duże zasługi w tej dziedzinie ma katedra prawa kanonizacyjnego na KUL-u. Poprzez solidne studia specjalistyczne przygotowuje ona osoby, które zajmują się problematyką kanonizacyjną. Jest promotorem prac i wydawnictw z tej dziedziny oraz organizuje spotkania i sympozja, które służą wymianie doświadczeń. Niedawno, podczas spotkania z kanonistami, miałem okazję informować o istnieniu tego rodzaju studiów specjalistycznych na KULu i zachęcić ich, aby stali się promotorami takiej specjalizacji we własnym kraju.

6. Wybór kandydatów do procesów kanonizacyjnych.

Jeżeli chodzi o obserwacje bardziej praktyczne, według mojego przekonania należałoby zwrócić większą uwagę na wybór czy selekcję postaci do procesów kanonizacyjnych. Chodzi o to, aby zasadnicze kryteria kanoniczne w tym zakresie były bardzo poważnie stosowane. Myślę tutaj o kryterium opinii świętości życia lub opinii męczeństwa: „fama sanctitatis”, „fama martyrii” oraz o kryterium opinii łask szczególnych, lub cudów otrzymanych za pośrednictwem kandydata na ołtarze: tzw. „fama signorum”. Środowisko promocyjne procesu powinno być przekonane o prawdziwym istnieniu obydwu tych opinii. Należy zebrać przekonujące dowody i dane, iż kandydat na ołtarze cieszy się spontaniczną, prawdziwą opinią świętości stwierdzoną przez dłuższy okres czasu, odbiera kult prywatny w postaci modlitw za jego pośrednictwem, czci się jego pamięć, obchodzi się rocznice, rozszerza się znajomość i zaintereso-

wanie jego postacią. Istnieją też sygnalizacje i zgłoszenia o otrzymanych łaskach i cudach działanych przez Pana Boga za jego pośrednictwem.

Zebranie powyższych danych o istnieniu warunków do rozpoczęcia Sprawy należy do podstawowego obowiązku diecezji, instytutu życia konsekrowanego, stowarzyszenia życia apostołskiego, czy innej osoby prawnej, lub fizycznej w Kościele, która występuje w roli promotora, czy powoda. Zasadniczo należy to konkretnie do postulatora Sprawy, który powinien być osobą odpowiednio przygotowaną w zakresie prawa kanonicznego i teologii.

Dopiero po zgromadzeniu wspomnianych danych postulator może zwrócić się do biskupa diecezjalnego z prośbą o rozpoczęcie postępowania kanonizacyjnego. Kładąc nacisk na powyższą fazę wstępną dochodzenia kanonizacyjnego, chodzi o uniknięcie działania jedynie z powodów prestiżowych, lub ambicyjnych określonego środowiska kościelnego. W poprzedniej procedurze miało miejsce tzw. „*introductio causae*”, która badała istnienie warunków wstępnych. W aktualnym prawodawstwie kanonizacyjnym jest to zostawione do oceny biskupa diecezjalnego. W tym zakresie, z powodu niedoświadczenia lub określonych nacisków, mogą zaistnieć jakieś nieprawidłowości, których chciałoby się uniknąć.

7. Współpracownik zewnętrzny.

Prowadzący procesy beatyfikacyjne wiedzą, że w prawie kanonizacyjnym jest przewidziana postać współpracownika zewnętrznego¹². Po przekazaniu akt procesu diecezjalnego do Kongregacji i po sporządzeniu tzw. kopii publicznej akt, dalsze prace prowadzi relator. Jest to funkcja przewidziana w zreformowanej procedurze. Zadaniem relatora jest studiowanie Sprawy, kierowanie pracami nad badaniem dokumentacji, jej uzupełnienie, a przede wszystkim redakcja tzw. „*Positio*”. Jesteśmy świadomi, że Sprawy kanonizacyjne pochodzą z różnych środowisk, z różnych krajów, z różnych kręgów kulturalnych a dokumentacja jest w różnych językach. Nawet najlepiej przygotowany relator, ze względu na dużą ilość Spraw, nie jest w stanie odpowiednio przestudiować Sprawy i zredagować *Posycję*. Dlatego aby zapewnić relatorowi fachową pomoc, Kongregacja wymaga od aktorów lub od postulatora przedstawienia przygotowanej osoby, odpowiedniego fachowca, historyka lub teologa. Jego zadaniem jest pomoc w studiowaniu trudniejszych zagadnień, uzupełnienie

¹² Cf. Regolamento della Sacra Congregazione per le Cause dei Santi, n. 15.

brakującej dokumentacji, przedstawienie dodatkowych środków dowodowych i dokonanie redakcji Pozycji. Takiej pomocy może udzielić postulator, jeżeli jest do tego przygotowany i dysponuje wystarczającym czasem.

Chciałem zwrócić uwagę, że nie zawsze współpracownicy zewnętrzni odpowiadają wymaganiom stawianym przed nimi. Brak im do tego odpowiedniego przygotowania. Konstatujemy nieraz, że powierza się im zadanie przerastające ich możliwości i siły. Stąd też wymóg, aby powierzać zadania współpracownika zewnętrznego osobom dysponującym specjalistycznym przygotowaniem.

8. Przedstawienie cudu.

Następna sprawa która sprawia pewne trudności, to przedstawienie domniemanego cudu do beatyfikacji czy do kanonizacji. Na pewno jest to trudne zagadnienie i „crux postulatorum”. Chodzi o to, aby po absorbujących pracach w diecezji nie doszło do odrzucenia przedstawionego zdarzenia przez kongregacyjną konsultę lekarską. Trzeba stwierdzić, że pewien procent przedstawionych faktów, nawet pozytywnie ocenionych przez lekarzy miejscowych, zostaje negatywnie oceniony w Kongregacji. Stąd zrozumiałe powody do rozczarowań, pretensji, skarg, lub form protestu ze strony postulatorów, czy aktorów, którzy włożyli już wiele pracy i środków finansowych w daleko posuniętą procedurę stwierdzania cudu. W wielu wypadkach brak dokładności i skrupulatności w doborze zeznań świadków, niewłaściwe pytania, luki w gromadzeniu dokumentacji lekarskiej powodują zawieszenie konsulty lekarskiej i żądanie uzupełniania brakujących danych. Upływa czas, wzrastają koszty, budzi się niecierpliwość i pretensje u zainteresowanych. Wiadomo, że w wypadkach domniemanego cudu trzeba zapewnić sobie fachową i kompetentną pomoc specjalistów z danej dziedziny. Radzi się korzystać z poradnictwa osób, które mają doświadczenie w ocenie i w prowadzeniu tego rodzaju Spraw. Unikać naiwnego entuzjazmu i nieuzasadnionej pewności w przedstawianiu i informowaniu opinii publicznej, aby zapobiec przykrym rozczarowaniom.

Zasadniczym elementem w rozpoczęciu postępowania w Sprawie domniemanego cudu jest dokonanie wyboru odpowiedniego zdarzenia, które nosi znamiona cudu. Ze strony wiernych napływają zgłoszenia różnych łask otrzymanych za wstawiennictwem Sług Bożych. Do postulatora

należy ocena, czy one nie są czasami owocem wyobraźni, przesądu, lub niedostatecznej wiedzy o zdarzeniu.

Kongregacja nie przyjmuje do rozpatrywania cudów moralnych, jak nadzwyczajne nawrócenia, wyjątkowe porzucenie nałogów, zaprzestanie używania narkotyków, alkoholu, różnych używek, długiego utrzymywania się instytucji bez zapewnionych środków materialnych i tego rodzaju innych faktów. Wielu postulatorów nieraz zgłasza takie sytuacje, żądając natarczywie uznania ich za cuda. Z historii Spraw kanonizacyjnych wynika, że trzeba brać pod uwagę jedynie nadzwyczajne zdarzenia w porządku fizycznym, takie jak uzdrowienia, uniknięcie śmiertelnych niebezpieczeństw, nadzwyczajne zdarzenia w świecie przyrody, których nie da się wytłumaczyć przy pomocy praw natury. Równocześnie postulator musi być pewny, że takie zdarzenia da się udowodnić za pomocą środków dowodowych, którymi dysponuje, tzn. świadkowie, dokumentacja, oceny biegłych.

Oдноśnie do szczegółowego postępowania w Sprawach cudu odsyłam do stosownej literatury.

9. Kult błogosławionych i świętych

Po dokonaniu beatyfikacji, lub kanonizacji należałoby dołożyć starań, aby rozszerzać kult nowych błogosławionych i świętych. Formy tradycyjne szerzenia kultu objawiają się w postaci nadawania patronatów, budowy kościołów i kaplic, pielgrzymek, szanowania pamiątek, inicjatyw w ikonografii, inspirowania dzieł artystycznych w zakresie rzeźby, poezji, literatury, muzyki, publikacji, opracowań naukowych, pogłębianiu duchowości i wielu innych podobnych form.

Odnosi się nieraz wrażenie, że po uzyskaniu upragnionego aktu papieskiego promotorzy Sprawy uważają, że ich zadanie jest już zakończone. Obserwuje się jakby spadek zainteresowania Sprawą. Po okresie entuzjazmu, w którym temperatura zainteresowania była wysoka, może to jest zjawisko pozorne. Święty czy błogosławiony przez swój specyficzny charyzmat i przesłanie świętości, na pewno działa w ludzkich wnętrzach. Należy jednak pielęgnować jego pamięć i wracać do jego postaci na różne sposoby i w różnych formach.

Przekazuję uwadze zainteresowanych powyższe informacje i obserwacje, z nadzieją, że posłużą w pracach nad wydobywaniem i ukazywaniem nowych świadectw świętości i heroizmu miłości, aby nie zaginę-

ły, służąc nowym czasom i nowym ludziom, w myśl wskazań Jana Pawła II.

Dziękuję.

ANEKSY

Aneks I

Skład osobowy Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych
(Stan na dzień 30 czerwiec 1998).

I,1. Członkowie.

Prefekt: José Saraiva Martins, Abp tyt. Tuburnica.

Sekretarz: Edward Nowak, Abp tyt. Luni.

Kardynałowie: Gantin Bernardin, Baum William Wakefield, López Trujillo Alfonso, Lourdusamy D. Simon, Arinze Francis, Deskur Andrzej Maria, Canestri Giovanni, Hickey James Aloysius, Szoka Edmund Casimir, Bevilacqua Anthony Joseph, Schwery Henri, Turcotte Jean-Claude, Martinez Somalo Eduardo, Silvestrini Achille, Laghi Pio, Noč Virgilio, Monduzzi Dino.

Arcybiskupi i Biskupi: Alberti Ottorino Pietro, Abp Cagliari; Barbarito Luigi, Abp tyt. Fiorentino; Ragonesi Remigio, Abp tyt. Ferento; Rizzi Mario, Abp tyt. Bagnoregio; Nesti Piergiorgio Silvano, Abp em. Camerino-San Severino Marche; Tagliaferri Fiorino, Bp em. Viterbo; Grillo Girolamo, Bp Civitavecchia-Tarquinoa; Erba Andrea Maria, B Velletri-Segni.

I,2. Przełożeni wyżsi.

José Saraiva Martins, Abp tyt. Tuburnica, Prefekt.

Edward Nowak, Abp tyt. Luni, Sekretarz.

Ks. Prał. Di Ruberto Michele, Podsekretarz.

Ks. Prał. Corradini Sandro, Promotor Wiary (Prałat Teolog).

I,3. Kolegium Relatorów.

O. Eszer Ambrosius, OP, Relator Generalny; Ks. Prał. Gutiérrez Gómez José Luis, Relator; O. Bove Cristoforo, OFM Conv., Relator; O. Fokciński Hieronim, TJ, Relator; O. Ols Daniel, OP, Relator.

I,4. Urzędnicy niżsi I stopnia.

Ks. Prał. Liberati Carlo; Ks. Prał. Bartolucci Marcello; Ks. Prał. Sarno Robert; Dr Marsili Aldo.

I,5. Urzędnicy niżsi II stopnia.

Ks. Prał. Flisikowski Leonard Paweł; S. Sansolini Cecilia, CSIB; O. Turek Bogusław, CSMA; O. Méndez Marcello Enrique, OFM; Braunbeck Elisabeth, ISSM; Ks. Royo Mejia Alberto; Ks. Perici Gianluca, Ks. Pappalardo Giacomo.

I,6. Urzędnicy niżsi III stopnia.

S. Ghidotti Annunziata, PASC; P. Giamba Grazio; P. Cipriano Giuseppe; P. Federici Alessandro.

I,7. Konsultorzy.

Biskupi: Echevarría Rodríguez Javier, Bp tyt. Cilibia, De Magistris Luigi, Bp tyt. Nova.

Ks. Prał. Alonso Pacheco Joaquín; O. Antonelli Francesco, OFM; O. Alvarez Aniano, OCD; O. Boaga Emanuele, O.Carm.; Ks. Prał. Bordini Marcello; Prof. Borzomati Pietro; Ks. Bux Nicola; Ks. Prał. Carbone Vincenzo; O. Cavagliá Innocenzo, CP; O. Cavatassi Natale, CP; O. Chappin Marcel, TJ; O. Chiocchetta Pietro, MCCI; Ks. Composta Dario, SDB; O. Conti Martino, OFM; O. Costa Francesco, OFM Conv.; O. Criscuolo Vincenzo, OFM Cap.; Ks. Prał. Dattrino Lorenzo; O. Disch Anastasius, OFM Cap.; Ks. Escudero Imbert José; Ks. Prał. Falcone Luigi; Ks. Favale Agostino, SDB; Ks. Prał. Fernández Alonso Justo; O. Gangoiti Benito, OP; Ks. Prał. Gherardini Brunero; O. Giorgini Fabiano, CP; O. Gneo Corrado, OFM Cap.; O. González Fernández Fidel, MCCI; O. González Fuente Antolin, OP; O. Goya Echeberria Benito, OCD; O. Henkel Willi, OMI; Ks. Prał. Imkamp Wilhelm; O. Inglot Marek, TJ; O. Laudazi Carlo, OCD; Prof. Leoni Francesco; O. Longo Carlo, OP; O. Lubomirski Mieczysław, TJ; Dr Ludwig Christoph; O. Martina Giacomo, TJ; O. Maruca Dominic, TJ; Masetti Zannini Conte Gian Ludovico; O. Matanic Atanasio, OFM; Ks. Prał. Mazzotta Guido; O. Meyer Arno Heinrich, OSA; Ks. Prał. Moll Helmut Joseph; O. Mondin Giovanni Battista, SX; O. Nedungatt George, TJ; Ks. Prał. Neuhaus Sigwart; Ks. Prał. Nicolosi Salvatore; O. Orlandi Giuseppe, CSSR; O. Pagano Sergie, B; O. Papez Viktor, OFM; Ks. Pasquato Ottorino, SDB; Ks. Prał. Petti Antonio; O. Pompei Alfonso, OFM Conv.; O. Praškiewicz Szczepan, OCD; O. Przewoźny Bernard J., OFM Conv.; Prof. Quacquarelli Antonio; O. Ruiz Jurado Manuel, TJ; O. Sastre Santos Euthymio, CMF; Ks. Prał. Schmidt Erich; O. Śliwiński Klemens, OFM Conv.; O. Somorjai Adám, OSB; O. Spidlik

Tomás, TJ; O. Synowiec Damian, OFM Conv.; O. Szentmartoni Mihaly, TJ; O. Tavuzzi Michael, OP; O. Terrinoni Ubaldo, OFM Cap.; O. Tugwell Simon, OP; O. Urru Angelo Giuseppe, OP; O. Wilder Alfred, OP; O. Wolanin Adam, TJ; O. Zavalloni Roberto, OFM; O. Zavarella Paolino, OFM; Ks. Prał. Zera Rolando.

I,8. „Studium”.

Patron: Abp José Saraiva Martins, Prefekt.

Dyrektor: Abp Edward Nowak, Sekretarz.

Vice Dyrektor: Ks. Prał. Michele Di Ruberto, Podsekretarz.

Profesorzy: Ks. Prał. Michele Di Ruberto; O. Eszer Ambrosius, OP, Relator Generalny; Ks. Prał. Gutiérrez Gómez José Luis; O. Bove Cristoforo, OFM Conv.; O. Fokciński Hieronim, TJ; O. Ols Daniel, OP.; O. Yvon Beaudoin, OMI; Ks. Prał. Liberati Carlo; Ks. Prał. Sarno Robert; O. Castellano C. Jesús, OCD; O. Bogusław Turek, CSMA; O. Méndez Marcello Enrique, OFM; Dr med. Ennio Ensoli; Dr Marsili Aldo.

Sekretarz Generalny: O. Méndez Marcello Enrique, OFM.

Aneks II

Dane statystyczne: Kanonizacje i beatyfikacje od początku istnienia Kongregacji¹³.

II,1. Kanonizacje 1594 - 30 czerwiec 1998.

Męczennicy - Święci: 374.

Wyznawcy - Święci: 199.

Razem - Święci: 573.

II,2. Beatyfikacje 1609 - 30 czerwiec 1998.

Męczennicy - Błogosławieni: 1481.

Wyznawcy - Błogosławieni: 300.

Razem - Błogosławieni: 1781.

¹³ Podane informacje statystyczne są uzupełnione do 30 czerwca 1998r. Zwraca się uwagę, że są to dane obejmujące sprawy przeprowadzone przez Kongregację. Nie jest tu oczywiście podana liczba wszystkich świętych i błogosławionych Kościoła Katolickiego, gdyż w okresie pierwszego millenium były kanonizacje biskupie, a później papieskie, przeprowadzane procedurą stosowaną w danym czasie, gdy Kongregacja jeszcze nie istniała.

II,3. Potwierdzenia kultu („Confirmatio cultus”) 1588 - 30 czerwiec 1998.

Razem - Błogosławieni: 364.

II,4. Sprawy aktualne w toku: 2233.

Aneks III

Dane statystyczne: Kanonizacje i beatyfikacje dokonane przez Papieża Jana Pawła II.

III,1. Kanonizacje 1978 - 30 czerwiec 1998.

Podczas 34 uroczystości kanonizacyjnych:

Męczennicy - Święci: 245.

Wyznawcy - Święci: 34.

Razem - Święci: 279.

III,2. Beatyfikacje 1978 - 30 czerwiec 1998.

Podczas 110 uroczystości beatyfikacyjnych:

Męczennicy - Błogosławieni: 594.

Wyznawcy - Błogosławieni: 208.

Razem - Błogosławieni: 802.

Aneks IV

Dane statystyczne: Kanonizacje i beatyfikacje Polaków dokonane przez Papieża Jana Pawła II.

IV,1. Kanonizacje 1978 - 30 czerwiec 1998: sześciu świętych.

Św. Maksymilian Maria Kolbe, OFMConv., (1894-1941), beatyfikowany 17 października 1971 w Rzymie; kanonizowany 10 października 1982 w Rzymie;

Św. Albert Chmielowski (1845-1916), beatyfikowany 22 czerwca 1983 w Krakowie; kanonizowany 12 listopada 1989 w Rzymie;

Św. Rafał Kalinowski, OCD, (1835-1907), beatyfikowany 22 czerwca 1983 w Krakowie; kanonizowany 17 listopada 1991 w Rzymie;

Św. Melchior Grodziecki, TJ, (1584-1619) wraz z którym zostali kanonizowani Marek Krizevcanin, Chorwat i Stefan Pongrác, TJ, Węgier, beatyfikowani 15 stycznia 1905 w Rzymie; kanonizowani 2 lipca 1995 r. w Koszycach, Słowacja;

Św. Jadwiga, Królowa Polski (1374-1399), Kongregacja Spraw Kanonizacyjnych, „Deklaracja o bł. Jadwidze, Królowej Polski” w Rzymie 8 sierpnia 1986; kanonizowana 8 czerwca 1997 w Krakowie;

Św. Jan z Dukli, OM, (1414-1484), dekret potwierdzenia kultu „ab inmemorabili” z 21 stycznia 1733; kanonizowany 10 czerwca 1997 w Krośnie.

Św. Jan Sarkander (1576-1620, beatyfikowany 6 maja 1860 w Rzymie; kanonizowany 21 maja 1995 w Ołomuńcu, Rep. Czeska.

IV,2. Beatyfikacje 1978 - 30 czerwiec 1998: 13 ceremonii, 28 błogosławionych.

Bł. Urszula Ledóchowska (1865-1939), założycielka Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Najświętszego Serca Jezusa Konającego, beatyfikowana w Poznaniu 20 czerwca 1983;

Bł. Karolina Kózka (1898-1914), świecka, beatyfikowana w Tarnowie 10 czerwca 1987;

Bł. Michał Kozal (1893-1943), Bp tyt. Lappa, Bp pom. włocławski, beatyfikowany w Warszawie 14 czerwca 1987;

Bł. Honorat Koźmiński, OFMConv., (1829-1916), kapucyn, beatyfikowany w Rzymie 16 października 1988;

Bł. Franciszka Siedliska (1842-1902), założycielka Zgromadzenia Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu, beatyfikowana w Rzymie 23 kwietnia 1989;

Bł. Józef Sebastian Pelczar (1842-1924), Bp przemyski, beatyfikowany w Rzeszowie 2 czerwca 1991;

Bł. Bolesława Lament (1862-1946), założycielka Zgromadzenia Sióstr Misjonarek św. Rodziny, beatyfikowana w Białymstoku 5 czerwca 1991;

Bł. Rafał Chyliński, OFMConv., (1694-1741), franciszkanin konwentualny, beatyfikowany w Warszawie 9 czerwca 1991;

Bł. Aniela Salawa (1881-1922), świecka, beatyfikowana w Krakowie 13 sierpnia 1991;

Bł. Aniela Maria Truszkowska (1825-1899), założycielka Zgromadzenia Sióstr św. Feliksa z Kantalicjo, beatyfikowana w Rzymie 18 kwietnia 1993;

Bł. Maria Faustyna Kowalska (1905-1938), ze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia, beatyfikowana w Rzymie 18 kwietnia 1993;

Bł. Kolumba Joanna Gabriel (1858-1926), założycielka żeńskiego Zakonu św. Benedykta od Miłości, beatyfikowana w Rzymie 16 maja 1993;

Bł. Wincenty Lewoniuk i 12 towarzyszy, Męczennicy Podlascy (+1874), beatyfikowani w Rzymie 6 października 1996. Towarzysze: Daniel Karmasz, Łukasz Bojko, Konstanty Bojko, Bartłomiej Osypiuk, Onufry Wasiluk, Filip Geryluk, Nikita-Niceforo Hryciuk, Ignacy Franczuk, Jan Andrzejuk, Konstanty Łukaszuk, Michał Wawrzyszuk, Maksym Hawryluk;
Bł. Maria Marcelina Darowska (1827-1911), współzałożycielka Sióstr Niepokalanego Poczęcia NMP, beatyfikowana w Rzymie 6 października 1996;
Bł. Maria Karłowska (1865-1935), założycielka Zgromadzenia Sióstr Pasterek od Opatrzności Bożej, beatyfikowana w Zakopanem 6 czerwca 1997;
Bł. Maria Bernardyna Jabłońska (1878-1940), współzałożycielka Sióstr Albertynek, beatyfikowana w Zakopanem 6 czerwca 1997;
Bł. Jerzy Matulewicz-Matulaitis (1871-1927), Abp tyt. Aduli, Litwin związany z Polską, beatyfikowany w Rzymie 28 czerwca 1987.

IV,3. Potwierdzenie Kultu

Bł. Stanisław Kazimierczyk, CRL, (1433-1489), dekret potwierdzenia kultu „ab immemorabili” 21 grudnia 1992; 18 kwietnia 1993 uroczyste ogłoszenie w Rzymie, Bazylika św. Piotra.

Aneks V

Postulatorzy Polacy przy Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie.
Stan z 30 czerwca 1998 r.

Babińska, S.Joanna, MSF; Babula, O. Marian, CSMA; Bartyzel, S. Agata Jadwiga, CACH; Gąsior, S. Renata; Gołębiowski, Ks. Robert; Grocholewski, J.E. Ks. Abp Zenon; Jagosz, Ks. Prałat Michał; Kaczmarek, Ks. Tomasz; Kasperkiewicz, M.Karolina, CASCI; Korycki, Ks. Jan, SAC; Mączyński, Ks. Infułat Franciszek; (+) Mrówczyński, O.Jerzy, CR, Postulator Generalny Diecezji Polskich; Mruk, O. Antoni, TJ; Nitkiewicz, Ks. Prałat Krzysztof; Nykiel, Ks. Krzysztof; Oder, Ks. Sławomir; Rola, Ks. Prałat Marian; Sikorski, O. Adam Antoni, MIC; Siuta, S. Danuta, ; Sławuta, S. Dominika, ; Śpiewak, O. Wiesław, CR; Suchecki, O. Zbigniew, OFMConv.; Wicki, O. Józef, TJ; Zimowski, Ks. Prałat Zygmunt¹⁴.

¹⁴ Wiele polskich spraw kanonizacyjnych, których aktorami są Zgromadzenia zakonne o charakterze międzynarodowym jest prowadzonych przez Postulatorów

Aneks VI

Sprawy polskie, które otrzymały Nihil obstat od Stolicy Apostolskiej. Faza diecezjalna

1. Sł. B. Anna Jenke (1921-1976), nauczycielka świecka;
2. Sł. B. Franciszek Blachnicki (1921-1987), kapłan diecezji katowickiej;
3. Sł. B. Franciszka Maria Witkowska (1866-1895), założycielka Zgromadzenia Sióstr Najświętszego Imienia Jezus pod opieką Najświętszej Maryi Panny Wspomożenia Wiernych;
4. Sł. B. Hanna Chrzanowska (1902-1973), świecka;
5. Sł. B. Jan Pietraszko (1911-1988), Bp tyt. Torreblandy, Bp pom. archidiecezji krakowskiej;
6. Sł. B. Jan Tyranowski (1901-1947), świecki;
7. Sł. B. Jerzy Popiełuszko (1947-1984), kapłan archidiecezji warszawskiej;
8. Sł. B. Józefa Jonanna Ewa Hałacińska (1867-1946), założycielka Zgromadzenia Sióstr Męki Pana Naszego Jezusa Chrystusa;
9. Sł. B. Józef Czesław Krzysztof Małysiak, SDB, (1884-1966), założyciel Zgromadzenia Sióstr Rodziny Betańskiej;
10. Sł. B. Marcjanna Maria Antonina Mirska (1822-1905), założycielka Zgromadzenia Sióstr Opatrzności Bożej;
11. Sł. B. Melchior Józef Fordon, OFMConv., (1852-1927);
12. Sł. B. Robert Spiske (1821-1888), kapłan archidiecezji wrocławskiej i założyciel Zgromadzenia Sióstr św. Jadwigi od Niepokalanej Bogarodzicy Dziewicy Maryi;
13. Sł. B. Rozalia Celak (1901-1944), świecka.
14. Sł. B. Serafin Kaszuba, OFMCap., (1910-1977);
15. Sł. B. Stanisława Leszczyńska (1896-1974), świecka;
16. Sł. B. Stefan Wyszyński (1901-1981), kardynał, arcybiskup gnieźnieński i warszawski, Prymas Polski;
17. Sł. B. Wincenty Granat (1900-1979), kapłan diecezji sandomierskiej;
18. SSł. BB. Siedemnastu towarzyszy, kapłani diecezji pelplińskiej, męczennicy;

Generalnych tych Zgromadzeń, którzy są innej narodowości, np. Postulacja OO. Jezuitów, Postulacja OO. Franciszkanów, Postulacja OO. Franciszkanów Konwentualnych, itp.

19. W przypadku sprawy Sł. B. Teresy od Jezusa Marchockiej, OCD, (1603-1652), Stolica Apostolska udzieliła „competentia fori” dla archidiecezji krakowskiej.

Aneks VII

Sprawy polskie będące przedmiotem studium w Kongregacji.

1. Sł. B. Angela Rosa Godecka (1861-1937), założycielka Zgromadzenia Małych Sióstr Niepokalanego Serca Maryi;
2. Sł. B. Anna Kaworek (1872-1936), współzałożycielka Zgromadzenia Sióstr św. Michała Archanioła;
3. Sł. B. August Józef Hlond, SDB, (1881-1948), kardynał, arcybiskup gnieźnieński i warszawski, prymas Polski;
4. Sł. B. Bernard Łubieński, CSSR, (1846-1933);
5. Sł. B. Elżbieta Róża Czacka (1876-1961), założycielka Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Służebnic Krzyża;
6. Sł. B. Emilia Podoska (1845-1889), norbertanka;
7. Sł. B. Ignacy Kłopotowski (1866-1931), założyciel Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Loretańskiej.
8. Sł. B. Izajasz Boner, OSA, (ok. 1400-1471);
9. Sł. B. Klara Ludwika Szczęsna (1863-1916), współzałożycielka Zgromadzenia Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego;
10. Sł. B. Kolumba Róża Filipina Białecka (1838-1887), założycielka Zgromadzenia Sióstr św. Dominika;
11. Sł. B. Konstanty Dominik (1870-1942), biskup pomocniczy chełmiński;
12. Sł. B. Ludwik Kosiba, OFM, (1855-1939);
13. Sł. B. Małgorzata Łucja Szewczyk (1828-1905), współzałożycielka Zgromadzenia Córek Matki Bożej Bolesnej;
14. Sł. B. Maria Leonia Nastał (1903-1940) ze Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej;
15. Sł. B. Michał Rapacz (1904-1946), kapłan archidiecezji krakowskiej;
16. Sł. B. Michał Sopoćko (1888-1975), kapłan archidiecezji białostockiej;
17. Sł. B. Piotr Gołębiowski (1902-1980), Bp administrator apostolski diecezji sandomierskiej;
18. Sł. B. Piotr Semeneńko, CR, (1814-1886);
19. Sł. B. Roman Sitko (1880-1942), kapłan diecezji tarnowskiej;

20. Sł. B. Stanisław Hozjus (+1579), kardynał, biskup warmiński;
21. Sł. B. Wincenta od Męki Pańskiej Jadwiga Jaroszevska (1900-1937), założycielka Zgromadzenia Sióstr Benedyktynek Samarytanek Krzyża Chrystusowego;
22. Sł. B. Władysław Kornilowicz (1884-1946), kapłan archidiecezji warszawskiej;
23. Sł. B. Wojciech Owczarek (1875-1938), Bp tyt. Ascalone, Bp pom. włocławski, założyciel Zgromadzenia Sióstr „Wspólnej Pracy” od Niepokalanej Maryi;
24. Sł. B. Zofia Maciejowska Czeska (1584-1650), założycielka Zgromadzenia Panien Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny;
25. Sł. B. Zofia Tajber (+1983), założycielka Zgromadzenia Sióstr Najświętszej Duszy Chrystusowej;
26. Sł. B. Zygmunt Feliks Feliński (1822-1895), Abp warszawski, założyciel Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi;
27. Sł. B. Zygmunt Gorazdowski (1845-1920), założyciel Zgromadzenia Sióstr św. Józefa;

Aneks VIII

Sprawy polskie posiadające Pozycję i oczekujące na dyskusję teologów.
Stan z 30 czerwca 1998r.

1. Sł. B. Sancja Janina Szymkowiak (1910-1942), serafitka. Pozycja o heroiczności cnót przekazana do Kongregacji 20 maja 1992 r.
2. Sł. B. Wanda Malczewska, (1822-1896). Pozycja o heroiczności cnót przekazana do Kongregacji 9 listopada 1992 r.;
3. Sł. B. Paweł Smolikowski, CR, (1849-1926). Pozycja o heroiczności cnót przekazana do Kongregacji 21 marca 1994 r.;
4. Sł. B. Antoni Kowalczyk, OMI, (1866-1947). Pozycja o heroiczności cnót przekazana do Kongregacji 12 kwietnia 1994;
5. Sł. B. Maria Teresa od św. Józefa Kierocinska (1885-1946), założycielka Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek od Dzieciątka Jezus. Pozycja o heroiczności cnót przekazana do Kongregacji 9 lipca 1994 r.;
6. Sł. B. Jerzy Ciesielski (1929-1970), ojciec rodziny. Pozycja o heroiczności cnót przekazana do Kongregacji 20 lipca 1995 r.;
7. Sł. B. Wincenty Katarzyniec, OFMConv., (1889-1921). Pozycja o heroiczności cnót przekazana do Kongregacji 29 stycznia 1996 r.;

8. Sł. B. Maria Stella Mardosewicz i 10 towarzyszek, (+ 1943), nazaretanki. Pozycja o męczeństwie przekazana do Kongregacji 21 marca 1997 r.;

9. SSł. BB. Antoni Julian Nowowiejski (1858-1941), Abp, Bp płocki; Henryk Kaczorowski (1888-1942), kapłan diecezji włocławskiej; Anicet Adalbert Kopliński, OFM Cap., (1875-1941); Maria Anna Biernacka (1888-1943), świecka; oraz 103 towarzyszy: Władysław Goral (1898-1945), Bp tyt. Meloe; Leon Wetmański (1886-1941), Bp pomocniczy płocki; Mieczysław Bohatkiewicz (1904-1942), kapłan archidiecezji białostockiej; Władysław Maćkowiak (1910-1942), kapłan archidiecezji białostockiej; Stanisław Pyrtek (1913-1942), kapłan archidiecezji białostockiej; Maksymilian Binkiewicz (1908-1942), kapłan archidiecezji częstochowskiej; Ludwik Roch Gietyngier (1904-1941), kapłan archidiecezji częstochowskiej; Antoni Beszta-Borowski (1880-1943), kapłan diecezji drohiczyńskiej; Marian Górecki (1903-1940), kapłan archidiecezji gdańskiej; Bronisław Komorowski (1889-1940), kapłan archidiecezji gdańskiej; Franciszek Rogaczewski (1892-1940), kapłan archidiecezji gdańskiej; Jan Nepomucen Chrzan (1885-1945), kapłan archidiecezji gnieźnieńskiej; Franciszek Dachtera (1910-1944), kapłan archidiecezji gnieźnieńskiej; Władysław Demski (1884-1940), kapłan archidiecezji gnieźnieńskiej; Stanisław Kubski (1876-1942), kapłan archidiecezji gnieźnieńskiej; Władysław Mączkowski (1911-1942), kapłan archidiecezji gnieźnieńskiej; Marian Skrzypczak (1909-1939), kapłan archidiecezji gnieźnieńskiej; Aleksy Sobaszek (1895-1942), kapłan archidiecezji gnieźnieńskiej; Antoni Świadek (1909-1944), kapłan archidiecezji gnieźnieńskiej; Józef Czempiel (1883-1942), kapłan archidiecezji katowickiej; Emil Szramek (1887-1942), kapłan archidiecezji katowickiej; Józef Pawłowski (1890-1942), kapłan diecezji kieleckiej; Piotr Dańkowski (1908-1942), kapłan archidiecezji krakowskiej; Kazimierz Gostyński (1884-1942), kapłan archidiecezji lubelskiej; Stanisław Mysakowski (1896-1942), kapłan archidiecezji lubelskiej; Zygmunt Pisarski (1902-1943), kapłan archidiecezji lubelskiej; Antoni Zawistowski (1882-1942), kapłan archidiecezji lubelskiej; Adam Bargielski (1903-1942), kapłan diecezji łomżyńskiej; Michał Piaszczyński (1885-1940), kapłan diecezji łomżyńskiej; Marian Konopiński (1907-1943), kapłan archidiecezji poznańskiej; Józef Kut (1905-1942), kapłan archidiecezji poznańskiej; Włodzimierz Laskowski (1886-1940), kapłan archidiecezji poznańskiej; Narcyz Putz (1877-1942), kapłan archidiecezji poznańskiej; Kazimierz Grelewski

(1907-1942), kapłan diecezji radomskiej; Stefan Grelewski (1898-1941), kapłan diecezji radomskiej; Franciszek Rosłaniec (1889-1942), kapłan diecezji radomskiej; Bolesław Strzelecki (1896-1941), kapłan diecezji radomskiej; Kazimierz Tomasz Sykulski (1882-1941), kapłan diecezji radomskiej; Antoni Rewera (1869-1942), kapłan diecezji sandomierskiej; Roman Archutowski (1882-1943), kapłan archidiecezji warszawskiej; Edward Detkens (1885-1942), kapłan archidiecezji warszawskiej; Michał Oziębłowski (1900-1942), kapłan archidiecezji warszawskiej); Zygmunt Sajna (1897-1940), kapłan archidiecezji warszawskiej; Michał Woźniak (1875-1942), kapłan archidiecezji warszawskiej; Tadeusz Dulny (1914-1942), alumn Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku; Bronisław Kostkowski (1915-1942), alumn Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku; Edward Grzymała (1906-1942), kapłan diecezji włocławskiej; Henryk Hlebowicz (1904-1941), kapłan diecezji włocławskiej; Dominik Jędrzejewski (1886-1942), kapłan diecezji włocławskiej; Józef Kurzawa (1910-1940), kapłan diecezji włocławskiej; Wincenty Matuszewski (1869-1940), kapłan diecezji włocławskiej; Leon Nowakowski (1913-1939), kapłan diecezji włocławskiej; Józef Straszewski (1885-1942), kapłan diecezji włocławskiej; Władysław Miegoń (1892-1942), kapłan ordynariatu polowego; Michał Czartoryski, OP (1897-1944); Julia Stanisława Rodzińska, OP, (1899-1945); Krystyn Wojciech Gondek, OFM (1909-1942); Marcin Jan Oprządek, OFM, (1884-1942); Anastazy Jakub Pankiewicz, OFM, (1882-1942); Narcyz Jan Turchan, OFM, (1879-1942); Brunon Jan Zembol, OFM, (1905-1942); Jan Antonin Bajewski, OFMConv., (1915-1941); Ludwik Pius Bartosik, OFMConv., (1909-1941); Józef Innocenty Guz, OFMConv., (1890-1940); Józef Achilles Puchała, OFMConv., (1911-1943); Karol Herman Stępień, OFMConv., (1910-1943); Stanisław Tymoteusz Trojanowski, OFMConv., (1908-1942); Piotr Bonifacy Żukowski, OFMConv., (1913-1942); Fidelis Hieronim Chojnacki, OFMCap., (1906-1942); Symforian Feliks Ducki, OFMCap., (1888-1942); Henryk Józef Krzysztofiak, OFMCap., (1908-1942); Florian Józef Stępiak, OFMCap., (1912-1942); Alfons Maria Mazurek, OCD, (1891-1944); Hilary Paweł Januszewski, OC, (1907-1945); Mieczysława Kowalska (1902-1941), kapucynka; Jerzy Kaszyra, MIC, (1904-1943); Antoni Leszczewicz, MIC, (1890-1943); Władysław Bładziński, CSMA, (1908-1944); Wojciech Nierychlewski, CSMA, (1903-1942); Józef Cebula, OMI, (1902-1941); Maria Ewa od Opatrzności Bogumiła Noiszewska (1885-1942), niepokalanka; Maria

Maria Marta od Jezusa Kazimiera Wołowska (1879-1942), niepokalanka; Józef Jankowski, SAC, (1910-1941); Józef Stanek, SAC, (1916-1944); Franciszek Drzewiecki, FDP, (1908-1942); Józef Kowalski, SDB, (1911-1942); Czesław Józwiak, SDB, (1919-1942); Edward Kaźmierski, SDB, (1919-1942); Franciszek Kęsy, SDB, (1920-1942); Edward Klinki, SDB, (1919-1942); Jarogniew Wojciechowski, SDB, (1922-1942); Józef Zapłata, CFCI, (1904-1945); Katarzyna Celestyna Faron (1913-1944), służebniczka starowiejska; Maria Antonia Kratochwil, SSND, (1881-1942); Maria Klemensa Helena Staszewska, OSU, (1890-1943); Grzegorz Bolesław Frąckowiak, SDV, (1911-1943); Stanisław Kubista, SDV, (1898-1940); Alojzy Liguda, SDV, (1898-1942); Ludwik Mzyk, SDV, (1905-1940); Alicja Maria Jadwiga Kotowska (1899-1939), zmartwychwstanka; Stanisław Starowieyski (1895-1941), świecki; Natalia Tułasiewicz (1906-1945), świecka; męczennicy z okresu drugiej wojny światowej. Pozycja o męczeństwie przekazana do Kongregacji 13 stycznia 1998; wszyscy zostali beatyfikowani 13 czerwca 1999 r. w Warszawie.

10. Sł. B. Stefan Wincenty Frelichowski (1913-1945), kapłan diecezji toruńskiej. Pozycja o męczeństwie przekazana do Kongregacji 9 maja 1998 r. Beatyfikowany w 1999 r.

Aneks IX

Sprawy polskie posiadające dekret o heroicznosci cnót w oczekiwaniu na stwierdzenie cudu. Stan z 30 czerwca 1998 r.

1. Cz. Sł. B. Protmann Regina (1552-1613, założycielka Zgromadzenia Sióstr św. Katarzyny (Katarzynki). Dekret o heroicznosci cnót 17 grudzień 1996 r. Dekret o cudzie 6 kwiecień 1998 r. W oczekiwaniu na beatyfikację;
2. Cz. Sł. B. Czartoryski August, SDB, (1858-1893). Dekret o heroicznosci cnót 1 grudzień 1978;
3. Cz. Sł. B. Borzęcka Celina (1833-1913), założycielka Zgromadzenia Sióstr Zmartwychwstania Pańskiego (Zmartwychwstanek). Dekret o heroicznosci cnót 11 luty 1982;
4. Cz. Sł. B. Borzęcka Jadwiga (1863-1906), współzałożycielka Zgromadzenia Sióstr Zmartwychwstania Pańskiego (Zmartwychwstanek). Dekret o heroicznosci cnót 17 grudzień 1982;
5. Cz. Sł. B. Wyszyński Kazimierz, MIC, (1700-1755). Dekret o heroicznosci cnót 21 grudzień 1989;

6. Cz. Sł. B. Papczyński Stanisław (1631-1701), założyciel Marianów. Dekret o heroicznosci cnót 13 lipiec 1992;
7. Cz. Sł. B. Beyzym Jan, TJ, (1850-1912). Dekret o heroicznosci cnót 21 grudzień 1992;
8. Cz. Sł. B. Łoziński Zygmunt (1870-1932), Bp piński. Dekret o heroicznosci cnót 2 kwiecień 1993;
9. Cz. Sł. B. Markiewicz Bronisław (1842-1912), założyciel Zgromadzeń św. Michała Archanioła (Księży Michalitów i SS. Michalitek). Dekret o heroicznosci cnót 2 lipiec 1994;
10. Cz. Sł. B. Balicki Jan, (1869-1948), kapłan archidiecezji przemyskiej. Dekret o heroicznosci cnót 15 grudzień 1994;
11. Cz. Sł. B. Bilczewski Józef (1860-1923), Abp lwowski obrządku rzymskiego. Dekret o heroicznosci cnót 18 grudzień 1997.

Aneks X

Błogosławieni polscy posiadający domniemany cud do kanonizacji

1. Bł. Kinga (1224-1292), Księżna krakowska i sandomierska, klaryska. Dyskusja kardynałów i biskupów o heroicznosci cnót 19 maja 1998 r.; kanonizowana 16 czerwca 1999 r. w Starym Sączu.
2. Bł. Stanisław Kazimierczyk, CRL, (+1489); kanonizowany 18 kwietnia 1993 r. w Rzymie
3. Bł. Maria Faustyna Kowalska (1905-1938), ze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia.

Aneks XI

Sprawy Polaków prowadzone poza granicą Polski

1. Sł. B. Michał Tomaszek i Zbigniew Strzałkowski, OFMConv., (+1991), franciszkanie konwentualni, męczennicy w Chile. Stolica Apostolska udzieliła „nihil obstat” do przeprowadzenia dochodzenia diecezjalnego w Chile;
2. Sł. B. Jan Baptysta Cieplak (1857-1926), Abp wileński, zmarł w Stanach Zjednoczonych. Sprawa na etapie studium w Kongregacji;
3. Sł. B. Hadrian Piotr Osmołowski, OFM, (1834-1924), bernardyn. Zmarł w Lonigo, Włochy. Pozycja o heroicznosci cnót przekazana do Kongregacji 5 grudnia 1991 r.

4. Cz. Sł. B. Maryia Teresa Dudzik (1860-1918), założycielka Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek bł. Kingi, obecnie Franciszkanek z Chicago. Dekret o heroicznosci cnót 26 marca 1994 r.;
5. Cz. Sł. B. Rudolf Komórek, SDB, (1890-1949), salezjanin, misjonarz w Brazylii. Dekret o heroicznosci cnót 6 kwietnia 1995 r.

Aneks XII

Kanonizacje i beatyfikacje w 1998 r.

XII,1. Kanonizacje.

11 października kanonizacja w Rzymie Teresy Benedykty od Krzyża (w świecie Edyty Stein), OCD, (1891-1942), karmelitanki bosej. Postulator O. Simeone della S. Famiglia, OCD.

XII,2. Beatyfikacje.

15 marca miały miejsce w Rzymie:

1. Beatyfikacja męczennika Eugeniusza Bossilkova, CP, (+1952), pasjonisty, Bpa Nicopoli, Bułgaria. Postulator O. Giovanni Zubiani, CP.
2. Beatyfikacja Brygidy od Jezusa (w świecie Brygidy Morello) (+1679), Włochy, założycielki Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Maryi Niepokalanej. Postulator P. Oliviero Girardi, SCI.
3. Beatyfikacja Maryi z Góry Karmel (w świecie: Maryi Sallés y Barangueras), (+1911), Hiszpania, założycielki Zgromadzenia Sióstr Niepokalanego Poczęcia od Nauczania. Postulator P. Romualdo Rodrigo, OAR.

22 marca w Onitsha, Nigeria:

Beatyfikacja Cypriana Michała Iwene Tansi, OCSO, (+1964), trapisty. Postulator P. Paolino Beltrame Quattrocchi, OCSO.

10 maja w Rzymie:

1. Beatyfikacja męczenniczek hiszpańskich: Rity Dolores (w świecie: Rity Pujalte Sanchez) i Franciszki od Najświętszego Serca Jezusowego (w świecie: Franciszki Aldea Araujo), zakonnice ze Zgromadzenia Sióstr Miłosierdzia Najświętszego Serca Jezusowego; Marii Sagrario od św. Alojzego Gonzagi (w świecie: Elwiry Moragas Cantarero) OCD, karmelitanki bosej oraz Marii Gabrieli de Hinojosa i 6 towarzyszek, z Zakonu Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny, Hiszpania. Postulatorzy P. Ildefonso Moriones, OCD i P. Romualdo Rodrigo, OAR.
2. Beatyfikacja Nimatullaha Al-Hardini (w świecie: Youssef Kassab), OLM, (1808-1858), maronity, Liban. Postulator P. Paolo Azzi, OLM.

3. Beatyfikacja Marii Maravillas od Jezusa (w świecie: Marii Maravillas Pidal y Chico de Guzman) OCD, (1891-1974), karmelitanki bosej, Hiszpania. Postulator. P. Simeone della S. Famiglia, OCD.

23 maja w Vercelli, Włochy:

Beatyfikacja Sekundo Pollo, kapłana archidiecezji Vercelli (+1941), Włochy. Postulator P. Innocenzo Venchi, OP.

24 maja w Turynie, Włochy:

1. Beatyfikacja Teresy Bracco, młodej męczenniczki (+1944), Włochy. Postulator Ks. Luigi Bogliolo.

2. Beatyfikacja Jana Maria Boccardo (+1913), kapłana archidiecezji turyńskiej, proboszcza i założyciela Zgromadzenia Sióstr „Ubogich Córek św. Kajetana”, Włochy. Postulator Siostra Livia Piccinali, PFSC.

3. Beatyfikacja M. Teresy Michel, z domu Grillo (+1944), założycielki Zgromadzenia Córek od Opatrzności, Włochy. Postulator P. Antonio Marrazzo, C.SS.R.

21 czerwca we Wiedniu, Austria:

1. Beatyfikacja Marii Restytuty (w świecie: Heleny Kafka) (1894-1943), zakonniczki ze Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Chrześcijańskiego Miłosierdzia, męczenniczki, Austria. Postulator P. Luca De Rosa, OFM.

2. Beatyfikacja Jakuba Kern (w świecie Franciszka Aleksandera) (1897-1924), kapłana z Zakonu Premonstratensów, Austria. Postulator Adwokat Andrea Ambrosi.

3. Beatyfikacja Antoniego Maria Schwartz (1852-1929), kapłana i założyciela Zgromadzenia Chrześcijańskich Robotników św. Józefa Kalasantego, Austria. Postulator P. Joseph Ruppert, SP.

20 września w Brescia, Włochy:

Beatyfikacja Józefa Antoniego Tovini (1841-1897), świeckiego, Włochy. Postulator O. Antonio Marrazzo, CSSR.

3 października w Maria Bistrica, Chorwacja:

Beatyfikacja Alojzego Stepinac (1898-1960, abpa Zagrzebia, kardynała, Chorwacja. Postulator Ks. Prał. Juraj Batelja.

25 października w Rzymie:

1. Beatyfikacja Zefiryna Agostini, (+1896), kapłana diecezji Werony i założyciela Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Córek Maryi Niepokalanej, Włochy. Postulator P. Nello Dalle Vedove, CSS.

2. Beatyfikacja Antoniego od św. Anny (w świecie Antoniego Galvao del França), OFMDisc., (1739-1822), założyciela klasztoru Sióstr Koncepcjonistek „Recolhimento da Luz”, Brazylia. Postulator S. Celia Cadorin, CIIC.

3. Beatyfikacja Faustyna Miguez, SP, (1831-1925), założyciela Zgromadzenia Sióstr św. Kalasantego „de la Divina Pastora”, Hiszpania. Postulator Ks. Juan Sanchez y Sanchez.

4. Beatyfikacja Teodory Guérin (w świecie Anny Teresy Guérin) (1798-1856), założycielki Zgromadzenia Sióstr Opatrzności „Saint-Mary-of-the-Woods”, Stany Zjednoczone. Postulator Adwokat Andrea Ambrosi.